

София, 16 IX. 1942 год.

Нар. библиотека
Маз. № 4192
1945 г.

B 78

ГОДИНА ПЕТНАДЕСЕТА

ЛИТЕРАТУРЕН ГЛАСЪ

СЕДМИЧНИКЪ ЗА ЛИТЕРАТУРА, ИЗКУСТВО, МУЗИКА И ОБЩЕСТВЕНИ ВЪПРОСИ

Редакторъ Д. МИТОВЪ

3 ЛЕВА
БРОЯ

561

Какво виждаме и чуваме въ сжщия часъ на единъ и сжщъ дѣятели следъ петнасетъ години Литературенъ гласъ

Отъ Ал. Балабановъ

Добруджа, Тракия, Пиротско съ всички западни покрайнини, Македония — тѣ скоро ще станатъ и станали вече само имена за ориентирене по географските керти, тѣ сж и вече, както сж били отъвкъ, *едната България*. „Заминаваме за Добричъ, за Дедеагачъ, за Пиротъ, за Съръ или за Велесъ и Шипъ и Охридъ“ — е вече тѣй просто и естествено да се каже както е, *заминаваме за Ловечъ за Търново или за Пловдивъ*.

Почнаха вече втора година и тамъ училищата, както си почиваха и тука.

Освенъ другитѣ, освенъ общитѣ предмети, навсякъде отъ Охридъ до Варна преподаванията по българска литература и по български езикъ и по българска история излъчватъ отдѣленията и класовете на гимназиитѣ и на училищата. Ето го, Иванъ Славковъ въ Търново въ петия класъ разправя съ своитѣ бистри очи и съ своя дебелъ гласъ уроку си за Христо Ботевъ или за Царъ Самуила. И въ сжщия денъ на сжщия месецъ, въ сжщия часъ на сжщия денъ Александаръ Пърнаровъ въ Шипъ въ сжщия класъ примига съ лубазитѣ си черни очи и звучно като пъсьенъ разказва уроку си за Христо Ботевъ и за Царъ Самуила.

А другитѣ въ класа слушатъ и чакатъ да удари звънецъ за междучасие, чакатъ и погледватъ златното слънце по широкия дворъ гдето ще се заричнатъ само следъ нѣколко минути . . .

Какви необхватни възможности и богатства за българския езикъ и за българската литература се нарушатъ предъ погледа на душата мя при тая картина за петия класъ въ Шипъ и за петия класъ въ Търново въ сжщия денъ и въ сжщия часъ!

Писахъ вече въ другъ начинъ, лиша го и сега, безъ всякаво желание за нѣкакво миторство съвсемъ чуждо и вреждено

Фаустъ и нашето време

Не само на фронта, но и въ родната си „Фаустъ“ днесъ е едно отъ най-много четенитѣ произведения на нѣмската литература. Германскитѣ драматиченъ театръ въ Берлинъ представя отъ известно време при прѣвъзвѣстъя сионъ Гютевата трагедия. На сцената на този театръ прѣвѣтъ драматически сили на Фаукъ създаватъ нови образи на Фаустъ. И въ анично време това творение е запалило своя неизмѣнимъ смисълъ. Както всѣма изповѣдалъ на гения и то се тълкува и въздѣлава подъ знака на съвременнитѣ копележи и борби. Днесъ нѣма въ Европа друго произведение, което така дълбоко да обрчува човѣшката душа съ настоящето и сжщивременото съ нѣщото.

На снимката сцена отъ Фаустъ съ знаменититѣ артисти Густавъ Гронгенсъ (Мефистофелъ) и Паулъ Хартманъ (Фаустъ)

на душата ми, а само отъ радостъ и отъ любовъ, сега българскитѣ писатели, когато ще създава и написва своя разказъ, своя романъ, своя стихъ и драма, ще трѣбва да чувству-

ва, че е и *тамъ*, — но и тамъ, предъ неговия пламналъ отъ възлѣновечие духъ, ще свѣткатъ струитѣ на Охридското езеро и ще текатъ плавнитѣ тежки вълни на Дуназа. А не трѣбва

да се забравя, че свободата сломи веригитѣ на още толкова даровити писатели и поети отъ Прилепъ и отъ Скопие и отъ Битола и Велесъ . . . Тѣ ще се мѣрятъ съ Софийскитѣ, съ Търновскитѣ, съ Русенскитѣ, съ Пловдивскитѣ, пъкъ перни и съ Старозагорскитѣ . . . Нека му мислятъ!

Съ тия образи почва за мене сегашната нова учебна година, съ тѣхъ почва сегашния новъ литературенъ сезонъ.

А скоро, нѣма да се минатъ още година, две или три, никой вече нѣма да мисли за тия работи, никому вече нѣма впечатлението да прави това, което азъ сега си представямъ съ толкова обичъ и възнеение. Всичко ще си се разбира отъ само себе си. Аминъ.

Александаръ Балабановъ

Леонъ Доде почина

Единъ отъ най-добритѣ съвременни писатели на Франция не е вече между живитѣ. Надали има писатели, които да е оставилъ толкова често прицелъ на язвители нападки на отрицания. И все пакъ Леонъ Доде, какъвто и да е билъ политически му миропогледъ, единъ писателъ съ голѣма култура и финна перо, издалъ много излъзоха книги и катъ „Изживянитѣ Парижъ“, „Деветъ и деветъ години въ изгнание“, „Плугуането на Шекспиръ“, „Фантоми и жиии“ „Изукуството да се противѣдѣствува“ и много други. Синтъ на кропика и мечтателъ писателъ Алфонсъ Доде бѣ наследилъ, отъ баща си елегантния стилъ, но му бѣ далъ оная безпощадна острота, която прижиго му спечели толкова врагове и почитатели. Леонъ Доде заклеявяваше всѣки порокъ въ литературния или политическия животъ на Европа, катъ пошева въ „Изукуството да се тиведѣдѣствува“ много събитията, които се разигрѣвъ въ края на неговия животъ.